

Вигадливий сікач

Володимир Титаренко

Я знаю в цьому лісі кілька грибних місць. І майже ніколи не повертаюся додому з порожнім кошиком. Місця, де ростуть гриби, нагадують звичайний город. Правда, город треба орати, потім треба садити городину, полоти, підживлювати, а вже тоді збирати врожай. А гриби сіє, вирощує, доглядає ліс. І людині лишається тільки зібрати вирощений лісом урожай. Але гриби треба збирати вміло. Не можна їх виривати з корінням, бо пошкодиш грибницю, і лісовий город захиріє, пропаде, не ростимуть на ньому гриби. Збирати гриби треба обережно. Знайшов гриба, зріж його ножем і поклади в кошик. Прийдеш через кілька днів, і на тому ж місці знову виросте гриб.

Та якось минулої осені прийшов я на одну таку галявину, а вона вся ніби плугом переорана. Побували тут грибники-нетями і звели нанівець лісовий город. Приходив я потім туди тричі і не знайшов жодного гриба.

"Може, відійшла тут за зиму земля і тепер я наберу на ній боровиків",— подумав я цього разу, завертаючи на заповітну галявину.

Тільки все сталося інакше. Додому я прийшов не з грибами-боровиками, а з чималим уловом риби.

Іти до тієї галявини треба було берегом річки. І річка, і діброва залиті щедрим весняним сонцем, земля розігрілася, парує, і над нею стоїть прозоре тремтливе марево.

На березі річки в низинах після весняної повені лишилися калюжі та озерця. В одному такому озерці я побачив чотирьох линів. Риба не встигла відійти з водою і тепер безпорадно скидалася на міліні. Довелося роззуватися й ловити линів, бо пройти байдуже повз таку здобич просто було несила. В іншій калюжі я впіймав десятків зо три в'юнів. А в невеличкому весняному озерці натрапив на ватагу окунів.

Іду далі. Знову таке саме озерце. А там — мальки. Ще кілька днів — і озеро геть висохне, мальки загинуть. Довелося вирізати вербову палицю і прокопати нею який-такий каналчик до річки. Зраділі мальки срібними стрілками подалися з озерця.

І я радію, що зробив добре діло. Іду собі, кошиком з рибою розмахую. Та не встиг ступити й сотні кроків, як зупинився, вражений несподіваним видовищем. Навколо чималої калюжі ходив вибруднений по самі вуха здоровенний веpr і пильно вдивлявся в каламутну воду. Я припав до старого дуба, дивився на сікача, намагаючись збагнути, що його там так зацікавило. Та ось кабан відступив трохи назад, розігнався й шубовснув у воду. Віялом піднялася вода і хвилею накопилася на берег. Сікач швидко підхопився, вискочив з калюжі і почав щось вишукувати на землі.

Так ось у чому річ! Веpr теж ловив рибу. Він падав у калюжу, вода розливалася на берег і виносила з собою дрібну рибку. Потім вода збігала назад, а на землі лишалися сріблясті окунці. Тут їх і поїдав вигадливий веpr. Мені досі не доводилося бачити дикого кабана, який би отак несподівано добував собі рибу на сніданок...

А до галявини з грибами я так і не дійшов того разу. Так і не знаю, чи ростуть

тепер на ній боровики.